

Arrest

nr. 64 696 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat KIWAKANA *loco* advocaat J. MOUTON en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2007 wordt aan verzoekster een visum kort verblijf toegekend met het oog op een familiebezoek.

Op 18 juni 2010 treedt verzoekster te Oostende in het huwelijk met de heer D. van Belgische nationaliteit.

Op 23 juni 2010 vraagt verzoekster een verblijfskaart aan als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 8 december 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O.Y.J. (...) geboren te M.F.B. (...), op (...) en van Filipijnse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4 van de wet van 1512.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd 15.01.2011, opgesteld door de politie van Oostende, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat zij sedert 14.12.2010 het echtelijk dak heeft verlaten en dat zij een nieuwe vriend heeft. Uit de woonstcontrole blijkt dat er geen persoonlijke spullen van betrokkene meer aan te treffen zijn. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 16.12.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven bij een andere man. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (o.a. RvSt nr. 167407, 2 februari 2007). Zowel het evenredigheidsbeginsel als het draagkrachtvereiste komt in dezen dan ook naar boven. De motivering moet evenredig zijn met het belang van de beslissing, dat in casu onbetwistbaar hoog is gezien het sterk ingrijpen op de persoonlijke levenssituatie van verzoekster. De motivering moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt, zijnde in casu groot. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur is, hoe strenger de motiveringsplicht moet worden opgevat. Dit betekent dat de precieze, concrete motieven uitdrukkelijk en nauwkeurig moeten worden vermeld (waarborg tegen willekeur) en dat de motivering moet zijn: duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig. De omvang van de motiveringsplicht moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (R v St nr 70 533, 6 januari 1998, zoals verbeterd door R v St nr 76 835, 10 november 1998) Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn (1 OPDEBEEK en A COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, 149). Alleen wanneer de overheid zich zou aansluiten bij wettelijk vereiste voorafgaande adviezen (quod non in casu), zou de overheid het kunnen volstaan dat de overheid zich hierbij aansluit (R.v.St. nr. 43.556, 30 juni 1993), doch slechts indien het advies zelf sluitend en afdoende gemotiveerd is en expliciet aan de betrokkene ter kennis is gebracht uiterlijk op het ogenblik van de beslissing (R v St nr 53 928, 21 juni 1995). Belangrijk daarbij is ook dat het draagkrachtvereiste van de motivering inhoudt dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet worden vermeld, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn en geen zwakke plekken mag vertonen. Uit de rechtspraak blijkt dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken (de bestuurde toelaten om met kennis van zaken te oordelen of het aangewezen is de beslissing te bestrijden), moet de motivering duidelijk zijn, dat wil zeggen “duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden” (R.v.St. nr. 43.154, 3 juni 1993). Dit betekent evenzeer dat de opgegeven motieven sowieso juist moeten zijn (R.v.St. nr. 54.043, 28 juni 1995). In casu zijn er echter zeer ernstige redenen om te twijfelen aan de correctheid van de motieven (infra). De motivering moet eveneens pertinent zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing moet te maken hebben en dat ze relevant moet zijn (R.v.St. nr. 72.834, 30 maart 1998; R.v.St. nr. 72.835, 30 maart 1998; R.v.St. nr. 53.975, 22 juni 1995).

De overheid mag zich overigens ook niet aan de motivering onttrekken door vage bewoordingen te gebruiken (Pan. St. Senaat 1988, nr. 2 15/1, 9). De motivering moet concreet en precies zijn (R.v.St. nr. 73.228, 23 april 1998) en moet toegespitst zijn op de concrete situatie. Tijdens de parlementaire voorbereiding werd herhaaldelijk gewaarschuwd voor stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen. Te algemene formuleringen, die zonder meer voor talrijke gevallen kunnen gelden, zijn dan ook uit den boze. Bij dergelijke bewoordingen blijkt immers niet dat de overheid met kennis van zaken heeft gehandeld (R.v.St. nr. 64.939, 28 februari 1997).

De motivering moet daarenboven ook afdoende zijn voor alle onderdelen van de beslissing (R.v.St. nr. 39.943, 30 juni 1992). De uitdrukkelijke motivering komt niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing. Indien bij gevolg zou worden geoordeeld dat de motivering in het tussengekomen en bestreden besluit niet voldoende zou zijn, doch dat de invrijheidstelling van verzoekster op basis van andere gegevens in het dossier zou moeten worden geweigerd, staat wederom een schending van de formele motiveringsplicht, die een volledige motivering vereist (R.v.St. nr. 54.043, 28 juni 1995), vast. Aangezien louter gebruik gemaakt wordt van de stijlformules bij het bevel tot uitwijzing alsook dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met de schrijnende omstandigheden waarin verzoekster zich bevond, en zich derhalve genoodzaakt zag weg te vluchten van de woning van Dhr. D. (...) teneinde niet verder slachtoffer te zijn van zijn gewelddaden en zieke drang om zijn macht te misbruiken, waardoor verzoekster zich in de mogelijkheid bevindt om wettig te verblijven op Belgische grondgebied doch hiermede op geen enkele manier rekening werd gehouden en al evenmin enige argumentatie van terug te vinden valt. Aangezien verzoekster bovendien niet kan rekenen op enige hulp in het land van herkomst en aldaar dan ook volledig aan haar lot zal worden overgelaten."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd, daar er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verweerder motiveert tevens hoe hij tot deze conclusie is gekomen, waarbij hij aangeeft niet enkel het samenwonen, doch ook het bestaan van een gezinscel heeft onderzocht.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij de mening is toegedaan dat de motieven louter gebruik maken van stijlformules, niet pertinent zijn of niet zouden zijn toegespitst op de concrete situatie. Verweerder ondersteunt zijn motieven aan de hand van een samenwoningverslag en een controle van het rijksregister. De motieven betreffen dan ook specifiek verzoeksters zaak en kunnen niet zomaar op eender welke andere zaak worden toegepast. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing nu geen rekening werd gehouden met de schrijnende omstandigheden waarin zij zich bevond, voert verzoekster eerder de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het verblijfsrecht van familielid EU-burger. Verweerder wijst er terecht op dat verzoekster onvoldoende precies aangeeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht. Evenwel blijkt uit de uiteenzetting van haar middel, zoals verweerder ook opmerkte, dat het middel een herhaling

en aanvulling betreft van wat zij in haar eerste middel reeds uiteenzette. Beide onderdelen zullen dan ook worden onderzocht in het raam van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

In haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Wanneer er een einde komt aan de relatie met de EU-burger door echtscheiding, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met deze persoon die men vervoegd heeft, verliest het familielid zijn verblijfsrecht niet wanneer er sprake is van bijzonder schrijnende situaties, zoals huishoudelijk geweld. Verzoekster is slachtoffer geworden van het huiselijk geweld door Dhr. D. (...). Nadat Dhr. D. (...) ontslagen werd op zijn werk in de loop van september 2010, ging het voor verzoekster van kwaad naar erger. Dhr. D. (...) bracht zijn dagen door op café, alwaar hij al zijn (en haar) geld spendeerde aan alcoholische dranken. Mede door zijn depressie en het overvloedige alcoholgebruik, ging hij zich steeds gewelddadiger opstellen ten aanzien van verzoekster. Verzoekster diende al het geld dat zij verdiende af te staan aan Dhr. D. (...). Ze mocht het appartement niet meer alleen verlaten, en werd constant gecontroleerd door hem. Steeds vaker werd er ruzie gemaakt om geld. Dhr. D. (...) wou verzoekster te allen tijde onder controle hebben, en liet ook zijn macht blijken in de slaapkamer. Het is meermaals voorgekomen dat Dhr. D. (...) verzoekster verkrachtte, bedreigde en sloeg. (stuk 6) Verzoekster kon de situatie niet meer aan, en vluchtte weg uit de woning van Dhr. D. (...). De echtscheiding werd opgestart, en staat voor behandeling ter zitting van 27/06/2011 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge. (gekend onder het rolnummer: 1 1/608/A). Verzoekster kan bovendien aantonen dat ze tewerkgesteld is als kamermeisje in België. Verzoekster heeft ook steeds gewerkt, waardoor ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat ze tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Daarenboven voldoet haar zus, die de Belgische nationaliteit verworven heeft, ook aan deze voorwaarden.”

2.4. Het wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsrecht kreeg in functie van haar huwelijk met haar echtgenoot die zij heeft vervoegd. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het raam van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Artikel 42quater, §1, 4 van de wet van 1512.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd 15.01.2011, opgesteld door de politie van Oostende, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat zij sedert 14.12.2010 het echtelijk dak heeft verlaten en dat zij een nieuwe vriend heeft. Uit de woonstcontrole blijkt dat er geen persoonlijke spullen van betrokkene meer aan te treffen zijn. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 16.12.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven bij een andere man. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verweerder het verblijf heeft beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het samenwoonstverslag van 15 januari 2011. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in de motieven verwijst naar dit samenwoonstverslag en de doorslaggevende elementen van dit verslag heeft overgenomen. Hieruit blijkt dat verweerder een volledig onderzoek voerde doordat niet louter werd vastgesteld dat betrokkenen niet meer op hetzelfde adres verblijven, doch er tevens werd nagegaan of er nog sprake is van een gezinscel. Tenslotte heeft verweerder deze gegevens vergeleken met de gegevens van het

rijksregister. De Raad stelt vast dat verzoekster dit samenwoonstverslag en de conclusies die verweerder hieruit trekt geenszins betwist. Zij betwist niet dat zij niet langer bij haar echtgenoot woont en dat er geen sprake meer is van een relatie tussen haar en haar echtgenoot. Evenmin betwist zij dat zij staat ingeschreven op een ander adres bij een andere man. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelfs aan dat de echtscheidingsprocedure inmiddels werd opgestart.

Verzoekster wijst er evenwel op dat in gevallen waar er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, er geen einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht. Verzoekster betoogt aldus, zoals verweerder ook afleidde in zijn nota met opmerkingen, dat zij meent te voldoen aan de voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Er wordt aldus terecht gesteld dat verweerder niet verplicht is om het verblijf te beëindigen wanneer wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De wet voorziet in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder beschikt hier echter over een grote discretionaire bevoegdheid aangaande de opportuniteit van het al dan niet beëindigen van het verblijf.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat verweerder een volledig onderzoek voerde naar verzoeksters concrete situatie, waarbij ook werd nagegaan of er los van het feit dat betrokkenen niet meer op hetzelfde adres wonen nog sprake is van een gezinscel. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er op enig moment een aanwijzing was dat het *in casu* om een situatie zou kunnen gaan waarbij er sprake was van een bijzonder schrijnende toestand.

Verzoekster voert deze elementen voor het eerst aan bij haar inleidend verzoekschrift. Verweerder lijkt in zijn nota met opmerkingen de mening te zijn toegedaan dat de Raad geen rekening kan houden met deze stukken nu de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad benadrukt hierbij dat, in tegenstelling tot wat verweerder betoogt, het aanbrengen van een bewijsstuk bij het verzoekschrift niet van rechtswege impliceert dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief, met ander woorden zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst

te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zijn: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691, RvV/AV 17 februari 2011 nr. 56.201).

In casu is het eerste geval van toepassing. Verweerder neemt een rechtshandeling op eigen initiatief. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing aan verzoekster niet de kans heeft gegeven om haar standpunt uiteen te zetten. Verweerder heeft enkel een woonstcontrole verricht op het oude adres van verzoekster alwaar hij alleen haar echtgenoot kon aantreffen. Verweerder heeft geen woonstcontrole verricht op het nieuwe verblijfsadres van verzoekster hoewel blijkt dat verweerder hiervan kennis had. Verzoekster moet dan ook in de gelegenheid worden gesteld om nieuwe documenten en bewijzen aan te brengen die haar standpunt aangaande de feiten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kracht bijzetten.

Uit bovenstaande blijkt evenwel dat om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, er aan drie voorwaarden moet worden voldaan. Ten eerste moet worden aangetoond dat men zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, ten tweede moet men aantonen dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ten derde moet men aantonen over een ziektekostenverzekering te beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoekster een arbeidscontract voorlegt, doch niets aantoont aangaande een ziektekostenverzekering. Wat de bijzonder schrijnende situatie betreft, beperkt zij zich tot blote beweringen en een aantal getuigenverklaringen. Verzoekster brengt geen enkel bewijs bij die haar verklaringen en de verklaringen van de getuigen kunnen objectiveren. Verzoekster beweert dat er sprake was van ernstig misbruik door haar echtgenoot, zowel fysiek als verbaal, doch geeft niet aan dat zij ooit een klacht neerlegde, noch brengt zij medische attesten of andere objectieve bewijzen bij die haar beweringen kunnen staven. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster geen begin van bewijs aanbrengt waarmee zij aantoont dat zij zou kunnen voldoen aan de drie voorwaarden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Zodat verzoekster met haar beweringen niet aantoont dat er redenen waren voor verweerder om de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Minstens werd de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet met voldoende voorzichtigheid genomen.

“Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoekster niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Verweerder is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 11 mei 2010 nr 43.220)

Dat echter niet de nodige zorgvuldigheid niet aan de hand is gelegd, daar verzoekster een wettig verblijf kan verkrijgen op het grondgebied van België.”

2.6. Met betrekking tot het arrest waar verzoekster naar verwijst merkt de Raad op dat er in deze zaak aanwijzingen waren in het administratief dossier die verweerder konden laten vermoeden dat betrokkene in aanmerking zou komen voor de uitzonderingssituaties van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is. Verder stelt de Raad vast dat uit de bovenstaande bespreking is gebleken dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt dat zij gelet op haar bijzonder schrijnende situatie eventueel een wettig verblijf zou kunnen krijgen op het grondgebied van België. Verzoekster toont aldus niet aan dat mocht verweerder kennis hebben gehad van deze elementen

alvorens de bestreden beslissing te nemen hij tot een ander besluit was gekomen dan dat hij thans heeft genomen. Zodat verzoekster niet aantoont dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing steunde op een onvolledige of verkeerde feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN